

Ιερέυς τις του 20ού αιώνας

/ [Πνευματικά Αποσπάσματα](#)

«Χωριστήκαμε σε δυο ομάδες, βάλαμε τις ιατρικές μας μπλούζες και με τον υπεύθυνο γιατρό προχωρήσαμε στο κρεβάτι τού πρώτου ασθενούς. Τον φώναξε ο υπεύθυνος από την παρέα του, ήρθε ένας μικρός μαγκάκος από την Λάρισα ομιλητικός αλλά μαγκάκος. Δεν θυμάμαι τίποτα από το πρώτο αυτό μάθημα ούτε γιατί ήταν μέσα ο ασθενής ούτε τι φάρμακα έπαιρνε, απλώς στην ρύμη των λόγων τού είπε. «Έχουμε και τον παπά να μας βοηθά και περνάμε καλά και ενώ έπρεπε να φύγουμε σε τρεις μήνες επισπεύσαμε το πρόγραμμα χάρις σ' αυτόν και θα φύγω σε 1,5 μήνα». Τότε με τάραξε ο λογισμός μου, ένας καθολικός παπάς με το κουστουμάκι του βοήθησε αυτόν εδώ; Αδύνατον, ένας καθολικός παπάς!

Στην πρώτη μας αυτή συνάντηση ουδέν έπραξα, παρ' όλο τον φυσικό μου κοινωνικό χαρακτήρα. Έφυγα, όταν τελείωσε ο υποχρεωτικός μου χρόνος τής παρουσίας. Στην δεύτερη επίσκεψη την επόμενη εβδομάδα πάλι τα ίδια, άλλος ασθενής και νέα αποκάλυψη: «ευτυχώς πού έχουμε τον παπά και μας βοηθά, ειδικά τα βράδια πού μένουμε με τούς εαυτούς μας, μας παρηγορεί, μας εμψυχώνει. Είναι

δικός μας παπάς, ορθόδοξος!».

Ένα κρύο ρεύμα με διαπέρασε, γκρεμίστηκαν όλα, ο ευσεβισμός μου δεν μπορούσε να δεχτή ότι ένας παπάς ορθόδοξος ήταν μέθυσος, είχε ανάγκη αποτοξίνωσης και βρισκόταν πίσω από τα σίδερα με άλλους παρανόμους, μέθυσους και ναρκομανείς. Ούτε καν σε κάποιο ιδιωτικό κέντρο αποτοξίνωσης. Η ιδέα πού είχα για άσπιλη Εκκλησία, και οφειλόταν στην νεότητά μου, ξεθώριασε απότομα.

Τον πλησίασα, στεκόταν όρθιος και συνομιλούσε με έναν άλλο ασθενή, πού έτρεμαν τα χέρια του. Συνομιλούσε απλά για το τίποτα, ο άλλος τον άκουγε, τού έλεγε για τα προβλήματά του, τού μιλούσε γρήγορα, ο παπάς άκουγε με μία απέραντη στοργή κοιτάζοντας τον. Είχε πρόσωπο καθαρό, μάτια γαλάζια-θάλασσα, ηλικία 55 χρονών περίπου, χέρια άσπρα, δάκτυλα μακριά, τέλος πάντων, όλα πάνω του είχαν κάτι το αρχοντικό. Τού απάντησε σιγά με μια προφορά με αγγλική ηχώ.

Ήταν ξένος. Παπάς ορθόδοξος, ξένος. Μόλις τελείωσε με τον άρρωστο στράφηκε σε μένα και με ρώτησε: «Χάου αρ γιου;». Έμαθα ότι ήταν Έλληνας πού γεννήθηκε στο εξωτερικό, οι γονείς του είχαν φύγει για την πέρα από τον Ατλαντικό Αμερική. Τον έστελναν όμως οι γονείς του στους παππούδες του στην Κατερίνη, έτσι είχε μάθει καλά ελληνικά και είχε ένα σύνδεσμο με την παράδοση τής χώρας μας. Ένωθα ήδη άνετα σαν να τον γνώριζα από χρόνια, είχαν φύγει όλοι οι ενδιαρμοί μου. «Τι θέλετε από μένα;», με ρώτησε. «Θέλω να μάθω γιατί βρίσκεστε σε αυτό το χώρο και θεραπεύεστε, τέλος πάντων να σας γνωρίσω». «Ελάτε στο δωμάτιό μου».

Ναί, μέσα σε αυτό το χάλι υπήρχε ένα μικρό δωματιάκι, στενό δωματιάκι με ένα κρεβάτι, παράθυρο βορινό, τοίχοι πανύψηλοι, τέσσερα μέτρα ύψος, ένα γραφείο, εικόνες ρωσικές, καντήλι, κομποσκοίνι, θυμιατήρι, πετραχήλι, φάρμακα πάνω στο γραφείο και βιβλία.

Ήταν ένα μικρό καλογερικό κελί μέσα στην ταραχή εβδομήντα τροφίμων τού ψυχιατρείου. Εκεί άρχισε η αποκάλυψη τής Χάρης τού Θεού. Το όνομα Νικόλαος, ορθόδοξος ιερέας τής αρχιεπισκοπής τής Αμερικής. Καθηγητής τού Χάρβαρντ στην έδρα των Παλαμικών σπουδών και ποιμαντικής ψυχολογίας. Καθηγητής στο Χάρβαρντ στο μεγαλύτερο πανεπιστημιακό ίδρυμα τής Αμερικής και τώρα τρόφιμος τής ψυχιατρικής πτέρυγας τού Δαφνίου στο τμήμα αποτοξίνωσης, η διαφορά είναι ιλιγγιώδης.-Πάτερ; Πώς φτάσατε εδώ;

-Ήμασταν μία παρέα φίλοι πού τελειώσαμε την Σχολή τού Τιμίου Σταυρού στην Βοστώνη. Παντρευτήκαμε, κάναμε παιδιά και γίναμε Ιερείς. Ο καλύτερος όλων μας

πριν περίπου δέκα χρόνια πέθανε αιφνίδια. Τον κηδεύσαμε και γυρίσαμε στα σπίτια μας. Τότε με κατέλαβε ένα πνεύμα λύπης και από τότε άρχισα να πίνω. Τέλος πάντων, σε λίγο καιρό ήμουν εξαρτημένος από το ποτό, εάν δεν έπινα έτρεμα. Δεν μπορούσα να διευθετήσω τα θέματά μου. Στην αρχή το έκρυβα από την γυναίκα μου και τα παιδιά μου, δεν μεθούσα, αλλά έπινα, ήμουν με ένα ποτήρι στο χέρι. Πειράχτηκε και το ήπαρ μου.

Όλο το θέμα ήταν μία πρόκληση για την ιατρική μου γνώση, τίποτα από τα παραπάνω δεν συμβάδιζε με την νηφαλιότητα τού ανδρός με την αρχοντιά του και την έλλειψη νευρικότητας. Είχε έρθει η ώρα να φύγουμε. Τού ζήτησα να τού φέρω κάτι για παρηγοριά τού μέσα σε αυτούς τούς τοίχους. Ένα βιβλίο τού Ρωμανίδη, μου λέει, τον είχαμε δάσκαλο τον Ρωμανίδη.

Στην νέα συνάντησή μας την επόμενη εβδομάδα κρατούσα στο χέρι μου το δεμένο βιβλίο τού Ρωμανίδη «ΡΩΜΑΙΟΙ ή ΡΩΜΙΟΙ ΠΑΤΕΡΕΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ». Ανέβηκα τρέχοντας τα σκαλιά να συναντήσω τον Νικόλαό μου τον άρρωστό μου, τον βρήκα στο δωμάτιό του καθισμένο σε μία μικρή πολυθρόνα και στο χέρι τού ένα μικρό κομποσκοίνι. Τού έδωσα το βιβλίο στα χέρια του. Είχε κόκκινο σκληρό εξώφυλλο, το γύρισε με αγάπη, διάβασε τα κεφάλαια. Χάρηκε σαν μικρό παιδί.

-Είμαι εδώ πάνω από τρεις μήνες, βγαίνω σπάνια δεν έχω πού να πάω, δεν μου έχουν φέρει ένα δώρο. Πόσο χαίρομαι γι' αυτό που μου έφερες. Αυτός ο άνθρωπος έφερε αέρα ορθοδοξίας, γκρέμισε το σχολαστικισμό τής γερμανικής ιδεολογίας, έδειξε τον πλούτο μας!!! Ότι μας έλεγε ο γέρο-Ιωσήφ, αυτός το έβαλε στα Πανεπιστήμια.

-Ποιος γέρο Ιωσήφ;

-Ο ησυχαστής, ο παππούς, ο σπηλαιώτης. Τον γνώρισα το 1960 όταν πήγαινα στο Άγιο Όρος, στη Νέα Σκήτη, με δεχόταν στο κελάκι του. Μου έμαθε να προσεύχομαι με το κομποσκοίνι ώρες και ώρες, φωτόμορφος, γλυκός, αυστηρός. Προσοχή έλεγε στο νού, πρώτα προσβολή μετά συζήτηση με τον λογισμό μετά συγκατάθεση!!! Συγκατάθεση, θάνατος, αρχή αμαρτίας, η αμαρτία δόντι ιοβόλο τού θανάτου. Προσοχή όχι συζήτηση με τον λογισμό, νήψη.

Αυτά πού ο γέροντας τά παρέδωσε εμπειρικά, ο Ρωμανίδης τα κατέγραψε τα στήριξε αγιοπατερικά και τα εξαπέστειλε στα πέρατα τής γης, ώστε να έχουμε και εμείς χαρά εκεί στην Αμερική.

Όταν έγινα Ιερέας, με τον πρώτο μου μισθό έστειλα ένα δώρο στον γέροντα Ιωσήφ, τού έστειλα ράσα καλογερικά, όχι κάτι το ακριβό, τα είχα τυλίξει και σε ένα γκρι χαρτί, έγραψα την διεύθυνση και τα έστειλα. Μετά από πέντε χρόνια τον

επισκέφθηκα στο κελλί του, όπως καθόταν είδα πίσω του στο περβάζι το δώρο μου ανέγγιχτο. Αμέσως σκούρυνε το πρόσωπό μου. Του λέω: «Γέροντα, σου έστειλα ένα δώρο με τα πρώτα μου χρήματα και εσύ ούτε πού το άγγιξες!!!».

Μου λέγει: «Π. Νικόλαε, παιδί μου, δεν μου λείπει τίποτα, έχω τον Χριστό. Δεν μου λείπει τίποτα. Το δώρο σου το είδα, έσκισα μία άκρη και το είδα. Το άφησα εδώ χρόνια να μου λέγει ο λογισμός άνοιξέ το και να τον ξεχνώ αλλά να σε θυμάμαι. Θα μπορούσα να το έχω δωρίσει σε τόσους πού έρχονται εδώ αλλά το άφησα για τον παπά Νικόλα, έλα να βάλουμε τον πλάγιο τού δεύτερου ήχου να παρηγορηθείς».

Μου έμαθε να προσεύχομαι με το κομποσκοίνι για τον κόσμο για τις αμαρτίες μου και πάλι έμπονα για τον κόσμο. Όλες τις ακολουθίες τις έκανε με το κομποσκοίνι εκτός τής Θείας Λειτουργίας,

-Πάτερ, απορώ πώς εσείς, πού γνωρίσατε ένα τόσο άγιο άνθρωπο, πέσατε σ' αυτό το πάθος τής οينوποσίας. Η προσευχή δεν σάς προστάτεψε, δεν σάς βοήθησε να γλιτώσετε από τον πειρασμό αυτόν;

-Ευάγγελε, μην ξεχνάς το «αρκεί σοι η χάρις μου» τού Παύλου.

-Ξέρετε, με σκανδάλισε στην αρχή τουλάχιστον το θέμα σας.

-Σε σκανδάλισε ή σε φόβισε για το ευόλισθον τής φύσεώς μας; Είσαι αυτάρκης στην νομιζόμενη σου καθαρότητα και φοβάσαι μήπως την χάσεις, μήπως κάνεις κάποιο λάθος και χάσεις την καλή γνώμη για τον εαυτό σου και για τούς άλλους. Σε νοιάζει τί θά πεί ο κόσμος. Αδελφέ μου και φίλε μου, η νεότητά σου είναι κακός σύμβουλος, όπως και σε μένα κάποτε. Η πείρα τού βίου και η συναντίληψη τής Χάριτος μέ έπεισε ότι όποιος καί άν είμαι ό,τι και άν κάνω είμαι δεμένος με τον Χριστό καί φωνάζω «ελέησον μέ ο Θεός, ελέησον μέ Κύριε ως οίδας και ως θέλεις ελέησόν με». Και λέω μέσα μου «όλοι σώζονται, εγώ κολάζομαι». Ελπίζω στον Χριστό και στην Παναγία. Ελπίζω στο έλεος τού Θεού πού χαρίζει τόν παράδεισο σ' αυτούς πού πιστεύουν ότι είναι ανάξιοι τού παραδείσου.

Καί πάλι ο αδυσώπητος χρόνος τελείωνε.

-Πάτερ θέλετε νά σάς φέρω κάτι τήν επόμενη συνάντησή μας;

-Ναί, θέλω κάτι επειδή έχω τέσσερα παιδάκια στήν πατρίδα καί τά έχω επιθυμήσει. Φέρε μου σέ παρακαλώ ένα μικρό παιδάκι καί φώναξέ με νά βγώ στό παράθυρο από τά κάγκελα νά τό δώ νά δώ τά ματάκια του νά παρηγορηθώ.

Βρήκα τόν μικρό μου βαπτισμένο Σωτήριο τόν πήρα αγκαλιά, πέρασα τήν πόρτα

καί σταθήκαμε κάτω από τά σίδερα.

-π. Νικόλαε, π. Νικόλαε, ήρθαμε.

Πρόβαλε η φιγούρα του πίσω από τά σίδερα άπλωσε τά χέρια του από ψηλά, μας κοίταζε, μάς χαμογελούσε, μιλάγαμε από εκεί. Χάρηκε, θυμήθηκε τά δικά του, απλώθηκε η νοσταλγία. Δέν ήταν πίκρα ήταν μία νοσταλγία γιά τόν παράδεισό μας. Μάς ευλόγησε καί αποχωρήσαμε. Ποιός είναι πλούσιος, Λωξάνδρα μου, εν τώ ολίγω αναπαυόμενος, τζόγια μου ...;

-Πάτερ, η Αμερική φημίζεται γιά τά αποτοξινωτικά της κέντρα, πώς ήρθατε σ' αυτές τίς άθλιες συνθήκες.

-Ευάγγελε, πρίν πολλούς μήνες προκηρύχθηκε μία θέση παλαμικών σπουδών στό πανεπιστήμιο τής Αθήνας. Ήρθα λοιπόν κι εγώ, αφού πήρα τήν άδεια από τό πανεπιστήμιό μου νά βάλω τά χαρτιά μου γι' αυτή τήν έδρα. Οι μήνες περνούν, δέν γινόταν τίποτα. Καθηγητικές ίντριγκες, συνεδριάσεις επί συνεδριάσεων, τίποτα. Τήν έδρα μου στό Χάρβαρντ τήν είχε πρίν από μένα ο π. Γεώργιος Φλωρόφσκι. Αυτός είναι ένας μεγάλος Θεολόγος καί πραγματικός φιλέλληνας καί είναι ο γέροντάς μου.

-Από έκπληξη σέ έκπληξη.

-Γέροντάς σας αυτός ο μέγας;

-Ναί, καί είναι πραγματικά μεγάλος πνευματικός Θεολόγος καί σημειοφόρος άνθρωπος θυσίας. Σπουδαγμένος καί στήν ποιμαντική Ψυχιατρική καί στήν ψυχολογική αντιμετώπιση τών εθισμένων χρηστών σέ ουσίες καί ποτό. Αλλά όλα αυτά τά ασκούσε μέ απέραντη αγάπη καί υπομονή. Γιά νά κατανοήσης τό μέγεθος τού ανδρός θά σου πώ μία ιστορία στήν οποία ήμουν μάρτυρας τής θαυμαστής θεραπείας ενός εφήβου. Μιά οικογένεια έφερε τό παιδί της 18 ετών πού έπασχε από ηβηφρενία. Η κατάσταση ήταν δύσκολη, αθεράπευτη σχεδόν, τόν παρακάλεσαν νά τόν δεχθή νά τόν αναλάβη. Πράγματι, τόν πήρε σέ ένα σπίτι στήν εξοχή πού είχε πολλά στρέμματα, μέ σημύδες ένα μεγάλο αγρόκτημα. Μπήκαν μέσα οι δυό τους, τό αγρίμι καί ο π. Γεώργιος καί έκλεισαν τήν βαριά πόρτα. Μετά τρείς μέρες παρέδωσε τό παιδί υγιές καί σώφρον στους γονείς. Τό παιδί αυτό σπούδασε καί είναι υγιής έκτοτε καί μάλιστα τώρα είναι καί Επίσκοπος τής Εκκλησίας μας.

-Όταν τόν ρώτησα «π. Γεώργιε, πώς έγινε αυτό;», μού είπε ό,τι πήρε τό παιδί καί τού είπε: «Παιδί μου, εγώ θά καθίσω σ' αυτήν τήν σημύδα. Όλος ο χώρος είναι δικός σου, κάνε ό,τι θέλεις καί όταν θέλης έλα νά μιλάμε». Τρείς μέρες καί τρείς

νύχτες έκανε ό,τι ήθελε. Κατέστρεψε τό ψυγείο, τήν βιβλιοθήκη μου, τά λουλούδια καί όποτε ήθελε μέ πλησίαζε καί μιλάγαμε. Εγώ καθόμουν στής σημόδας τόν κορμό καί περίμενα χωρίς νά ταράζομαι γιά ό,τι γινόταν, τρεις μέρες εκεί δέν σηκώθηκα, δέν έφαγα, δέν ήπια νερό. Τήν τρίτη ήμερα ήρθε τό παιδί γαλήνιο, μού φίλησε τό χέρι, μέ σήκωσε, μέ βοήθησε νά περπατήσω, γιατί ήμουν σάν πεθαμένος, ανοίξαμε τήν πόρτα καί τόν παρέδωσα στους γονείς του. Ιματισμένο καί σωφρονούντα.

-Πάτερ Γεώργιε, καί τρεις ημέρες πώς κάνατε τίς στοιχειώδεις ανάγκες σας;

-Τά έκανα πάνω μου, δέν μετακινήθηκα καθόλου, ήθελα νά δώσω μία θυσία γι' αυτόν στόν Θεό, τήν υπομονή μου, τήν κατάργηση τών συμβατικών καθημερινών πρακτικών. Δέν είναι τίποτα, ο Θεός μού χάρισε υγιή τόν άνθρωπο καί δι' αυτού μού χάρισε καί γεύση τής Βασιλείας Του. Τέτοιος άνθρωπος ήταν αυτός, αληθής Θεολόγος, άνθρωπος τής Λειτουργίας αλλά καί πέρα απ' αυτήν. Πάντα έλεγε: «δίδου ημίν εκτυπώτερον, σου μετασχείν, εν τή ανεσπέρω ημέρα τής βασιλείας σου».

Συζήτηση περί τής ζωής τού Ιερέως

Από τίς συζητήσεις που είχαμε καταθέτω εδώ μερικά.

-Πρόσεχε, ιερέυ, τον εαυτό σου, μήν ξεχάσης νά βλέπης τόν Θεό. Ορκίστηκες νά έχης τόν νού σου στήν σωτηρία τόσο τήν δική σου όσο καί τών άλλων. Κάθε καιρός είναι κατάλληλος γιά νά δώσης τό Βάπτισμα καί τήν θεία Κοινωνία, γιατί κάθε καιρός είναι κατάλληλος γιά τόν θάνατο. Νά θυμάσαι ότι ο άνθρωπος μπορεί νά πή όχι στόν Θεό, ο Θεός δέν μπορεί νά πή όχι στόν άνθρωπο. Αυτού τού Θεού είμαστε Ιερείς, πού επιτρέπει στό πλάσμα του νά πή «όχι, νά μήν γίνη τό θέλημά σου» δηλαδή, νά γεννήση τήν κόλαση. Στους ανθρώπους μπορείς νά πής ότι ο Χριστός κατέβηκε στόν Άδη, εκεί μάς αναμένει, όσο πιό βαθύς είναι ο Άδης σου, τόσο βαθύτερα είναι ο Χριστός. Η οδύνη είναι τό ψωμί πού ο Θεός μοιράζεται μέ τόν άνθρωπο καί πού έχει υποχρέωση ο δούλος του, ο παπάς, νά μοιρασθή κι αυτός μέ τό σύνολό του. Στόν Σταυρό ο Θεός, ενάντια σέ ό,τι είχαμε ποτέ φαντασθή γιά θεό, τάχθηκε μέ τό μέρος τού ανθρώπου. Ο Θεός έγινε άνθρωπος, δηλώνει τήν αγάπη Του, ζητά τήν αγάπη μας καί μάς απαλλάσσει από κάθε οφειλή. Ο αγώνας μας είναι η προσοχή στήν πνευματική πηγή τού κακού, τό οποίο δέν προέρχεται από τήν φύση, αλλά συντελείται μέσα στό πνεύμα. Αυτός πού είδε τήν αμαρτία του είναι πιό μεγάλος από αυτούς πού γνώρισαν αγγέλους. Τότε, από τήν άβυσσο τών αμαρτιών μου επικαλούμαι τήν άβυσσο τής Χάριτός Σου. Πρόοδος στόν αγιασμό σου, παπά μου, φαίνεται όταν η καρδιά σου ήσυχη διαστέλλεται καί ανθίζει σέ κοσμική ευσπλαχνία, δέν μπορεί νά κρίνη κανέναν, σηκώνει τό κακό όλου τού κόσμου, περνά τήν Γεθσημανή καί καλύπτει τά πάντα μέ τόν μανδύα τής αγάπης. Η αγάπη είναι ο Θεός πού ρίχνει τό βέλος, τόν Μονογενή Του Υιό, αφού έβρεξε τήν

ακίδα τού βέλους μέ τό ζωοποιό Πνεύμα.

Η ακίδα είναι η πίστη, που όχι μόνο εισάγει τό βέλος αλλά καί τόν τοξότη μαζί της.

Ευάγγελέ μου, αν ποτέ γίνεις Ιερέας, να θυμάσαι ότι αυτό που σκανδαλίζει τούς άπιστους δεν είναι οι Άγιοι, αλλά τό αναμφισβήτητο γεγονός ότι δέν είμαστε όλοι άγιοι. Η κατάσταση τού κόσμου μοιάζει μέ αυτήν τήν πρό τού Μ. Κωνσταντίνου, καί χειρότερη, γιατί τότε οι άνθρωποι ήσαν ειδωλολάτρες, τώρα είναι άθεοι. Έτσι, αντί η Εκκλησία νά κρίνη τόν κόσμο, η Εκκλησία κρίνεται από τόν κόσμο, γιατί ο κόσμος μπορεί νά τήν κατηγορήσει ότι μέσα σέ τόσους αιώνες έχασε τήν ικανότητα τής μαγιάς καί αντανakλά τόν κόσμο καί μάλιστα πιστά. Η Εκκλησία από αρραβωνιαστικιά έγινε θρησκευτική κοινωνία. Τό Ευαγγέλιο εξεγείρει, ανατρέπει όχι τήν δομή τού κόσμου αλλά τήν δομή τού ανθρώπινου πνεύματος. Ο Χριστός εντός. Απόκτησε τήν εσωτερική ειρήνη καί πλήθος ανθρώπων θά βρή τήν ειρήνη δίπλα σου.

Παπά μου, τό νά πλησιάσης τόν σύγχρονο άνθρωπο είναι τέχνη. Τό ουσιώδες είναι νά μεταφερθής στήν θέση του, νά σβήσης τόν εαυτό σου καί νά αφήσης τόν Χριστό νά μιλήσει. Όλη σου η Θεολογία πού σέ έμαθαν σωριάζεται σάν θρύψαλα μπροστά σέ έναν εγκληματία, έναν νεκρό, μία μοναξιά. Όμως η ζωντανή ζεστασιά τής παλάμης σου, μπορεί νά κάνη ανθρώπους σβησμένους, λερωμένους κι άσχημους νά ακτινοβολούν ξαφνικά ακτίνες Φωτός καί νά ανασύρης στήν επιφάνεια αυτό πού κοιμάται. Τήν κοινωνία. Ο Μυστικός Δείπνος, η θεία Κοινωνία, πού ετοιμάζεις είναι μυστήριο εν πορεία, γι' αυτό στεκόμαστε όρθιοι. Καί άν γίνουμε απόβλητοι από τήν κοινωνική ζωή πρέπει νά ωριμάσουμε σάν μία γενιά ομολογητών. ...;

-Πάτερ Νικόλαε, είδα ότι είσαι άνθρωπος τού Θεού. Σέ παρακαλώ πές μου ποιά είναι η μυστική σου εργασία, τί μού κρύβεις;

-Ευάγγελέ μου, ήλθε η ώρα νομίζω νά μάθεις όλα τά κατ' εμέ σάν μία παρακαταθήκη διδασκάλου πρός μαθητή. Δέν είμαι άρρωστος, τουλάχιστον δέν πάσχω από αλκοολισμό!!! Μεταξύ τών σπουδών μου είναι καί η ψυχολογία τού χρήστη. Αφού ήρθα στήν Αθήνα καί κατέθεσα τά χαρτιά μου καί ο καιρός περνούσε, μέ τό σήμερα-άύριο, μίλησα μέ τόν διευθυντή τής κλινικής πού είναι φίλος μου από τήν Αμερική, τού είπα γιά προγράμματα στήν Αμερική, όπου ο γιατρός ζή μαζί μέ τούς αρρώστους γιά όλο τόν χρόνο τού προγράμματός τους μέ εξαιρετικά αποτελέσματα. Έτσι παρακολουθώ τό πρόγραμμα, χωρίς κανείς νά τό γνωρίζει από τούς συναρρώστους μου. Ζώ έγκλειστος τρεις μήνες περίπου, επιταχύνθηκε τό πρόγραμμα, αλλά κυρίως αυτοί πού έφυγαν αυτό τό διάστημα δέν υποτροπίασαν.

-Μα, τι μου λέτε, πουλήσατε τον εαυτό σας σαν δούλο εδώ μέσα, δεν βλέπετε ούτε καν παιδιά, υποφέρετε την τρέλα τού καθενός!

-Ναί, αλλά έχω το δωματιάκι μου, την προσευχή μου, την πίστη μου, έχω τον καθρέφτη μου, όλους τούς αδελφούς τούς έγκλειστους.

Εκείνο πού μου ξεσχίζει τα σπλάχνα ήταν ότι δεν μπορούσα να λειτουργώ. Τώρα τελευταία παίρνω κι εγώ, όπως όλοι, μία άδεια και πηγαίνω εδώ σε ένα μοναστηράκι να λειτουργώ και επανέρχομαι.

-Μα δεν τρελαθήκατε εδώ μέσα, φυλακισμένος αναίτια τόσους μήνες;

-Πιέστηκα, πιέστηκα, ήταν εμπειρία τάφου, αλλά όμως γνώρισα όλους αυτούς τούς φίλους τού Χριστού, τούς ελάχιστους. Αυτούς πού πιστεύουν ότι είναι ανάξιοι τού παραδείσου, τούς συμπαραστάθηκα, τούς άκουσα, τούς έδωσα λίγο νερό, λίγη πίστη και, κυρίως, επλατύνθηκα κι εγώ και πάλι δούλος αχρείος είμαι. Αναλογίζομαι την ώρα τής εξόδου μου και ελπίζω στο έλεος τής Εκκλησίας Του και στο ιδικό Του.

-Πάτερ Νικόλαε, είστε τόσο νέος, ούτε πενήντα τριών.

Ήταν Τετάρτη τής πρώτης των νηστειών πού κάναμε αυτή την κουβέντα τής καρδιάς, πού μου χάραξε την καρδιά.

-Την Παρασκευή θα πάρω άδεια, θα πάω στο μοναστηράκι πού σάς είπα για τούς Χαιρετισμούς και για Λειτουργία την Κυριακή τής Ορθοδοξίας. Ελάτε κι εσείς να σάς δούμε. Πάρτε ένα τηλέφωνο το Σάββατο να σάς πούμε την ώρα τής Λειτουργίας την Κυριακή.

Πράγματι, το Σάββατο των Αγίων Θεοδώρων τηλεφώνησα.

-Ευλογείτε, πάτερ.

-Ο Κύριος.

-Σάς παρακαλώ, θέλω να μιλήσω στον πατέρα Νικόλαο.

-Δεν γίνεται, μου είπε.

-Πότε να ξαναπάρω για τον π. Νικόλαο, πότε;

-Μόλις προ ολίγου τελείωσε την θεία Λειτουργία, κατέλυσε και πέθανε μπροστά στην Αγία Τράπεζα, την ώρα πού την ασπαζόταν για να βγη από το Ιερό. Επειδή

αργούσε να βγη, μπήκε ο εκκλησάρης και τον βρήκε γονατιστό αλλά χωρίς πνοή. Έχει έρθει η αστυνομία, θα τον πάνε για νεκροτομή, θα τον στείλουν στην Αμερική.

-Δεν ξέρω τι λέτε, πάτερ, εγώ προχτές τού μίλησα, τέλος πάντων ήμασταν μαζί. Ήταν μια χαρά. Δεν μπορεί, δεν είναι αυτός.

-Όχι, αυτός είναι.

Έτσι το ήθελε ο Θεός. Έτσι ετελειώθη ο Νικόλαος ο άρχων, ο εργάτης τών εντολών τού Χριστού, ο κρυφός, ο φίλος μου, ο ολιγοήμερος, ο γνήσιος ποιμένας πού άφησε τά ενενήντα εννιά γιά τό ένα, πού πουλήθηκε δούλος σαν κι αυτόν τον Επίσκοπο τού γεροντικού, ο Ιερέας τού 20ου αιώνας τού απατεώνας πού τα μάτια του δεν απατήθηκαν, αλλά είδε καθαρά την εικόνα τού κόσμου χωρίς φαντασία. Ας έχουμε την ευχή του.

Πηγή: Περιοδικό «Πειραϊκή Εκκλησία» από το «Ενθύμιο Χειροτονίας εις Πρεσβύτερο Π. Ευαγγέλου εξ ιατρών 14/11/2009».
